

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 017878 16 Uvp
Banjaluka, 04.04.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića predsjednika vijeća, Edine Ćupeljić i Smiljane Mrše članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Margarete Nikić, u upravnom sporu po tužbama „P. z.“ a.d. B., zastupane po punomoćniku T. K. advokatu iz T. i Pravobranilaštvu Republike Srpske, sjedište zamjenika B. (u daljem tekstu: tužioci), protiv rješenja broj: ... od 27.11.2015. godine, tužene Uprave ..., u predmetu poništenja rješenja o eksproprijaciji, odlučujući o zahtjevu tužioca „P. z.“ a.d. B. zastupane po punomoćniku dr A. P., advokatu iz B. za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u B. broj 11 0 U 017878 15 U od 26.09.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 04.04.2019. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 017878 15 U od 26.09.2016. godine preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se Uprava..., da tužiocu „P. z.“ a.d. B. nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.266,25 KM u roku od 30 dana od dana primitka ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Zahtjev zainteresovanih lica D. V.1, Ž. M.-V., K. V., B. V., A. V., D. V.2, Đ. V., B. V. i N. D. za naknadu troškova sastava odgovora na tužbu, dopunu tužbe i zahtjev za vanredno preispitivanje, se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijene su kao neosnovane tužbe tužilaca protiv uvodno označenog osporenog akta, kojim su odbijene žalbe tužilaca protiv rješenja Područne jedinice B. broj: ... od 20.10.2015. godine. Tim prvostepenim rješenjem je u stavu 1. dispozitiva poništeno rješenje o eksproprijaciji Narodnog odbora Sreza B., Sreska eksproprijaciona komisija broj: ... od 11.10.1956. godine, kojim je vlasniku L. V. iz B., eksproprijirano zemljište označeno kao dio k.č. broj: 493, novi topografski broj: 493/1, upisano u z.k. ul. broj: 4146 k.o. B., u korist opštenarodne imovine, a za potrebe Fabrike celuloze u izgradnji B.; u stavu 2. toga dispozitiva naloženo je Zemljišno-knjižnom odjeljenju tužene da parcele k.č. broj: 493/1 i k.č. broj: 493/5, upisane u z.k. ul. broj: 1721 k.o. B. i k.č. broj: 493/2 i k.č. 493/3, upisane u z.k. ul. broj: 2645 k.o. B., izdvoji u novi z.k. izvadak i da izvrši upis prava svojine u korist D. V.1 sa 1/8 dijela, Ž. M.-V. sa 2/18 dijela, K. V., B. V., A. V. i D. V. 2 sa po 3/18 dijela, Đ. V., B. V. i N. D. sa 1/18 dijela, a Odjeljenje za katastarske poslove da na k.č.broj: 42/1, 42/2 i 42/3 izvrši upis prava posjeda u korist navedenih lica sa istim

idealnim dijelovima i u stavu 3. dispozitiva određena je obaveza licima iz stava 2. da Gradu B. vrate revalorizovani iznos primljene naknade.

Obrazloženjem te presude prihvataju se kao valjani razlozi dati u obrazloženju osporenog akta, u kojem je navedeno da su ispunjeni uslovi iz odredbe člana 34. stav 3. i 4. Zakona o eksproprijaciji (“Službeni list FNRJ” broj 12/57) za poništenje rješenja o eksproprijaciji, jer da je zahtjev, iako podnesen po proteku dužeg vremenskog perioda blagovremen, s obzirom da predmetno zemljište u većem dijelu ekspropriisane površine nije privedeno namjeni predviđenoj eksproprijacijom, a niti je zemljište privedeno sada planiranoj urbanističkoj namjeni, što da je utvrđeno u dokaznom postupku, a na osnovu nalaza vještaka geometra, vještaka urbaniste i uviđaja na licu mjesta. S obzirom na navedeno, zaključeno je da su neosnovani tužbeni navodi u vezi pogrešne primjene materijalnog prava, neblagovremenosti zahtjeva i valjanosti nalaza vještaka o privedenosti namjeni ekspropriisanog zemljišta.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac „P. z.“ a.d B. osporava njenu zakonitost zbog povrede zakona i propisa o postupku koje je od uticaja na rješenje stvari. Navodi da sud prilikom donošenja presude nije cijenio sve relevantne dokaze, a posebno one kojima se dokazuju činjenice suprotne od onih navedenih u presudi. Svoju odluku sud bazira na nalazu i mišljenju vještaka urbanističke struke zaključujući da iz istog nesporno proizilazi da prvobitno postavljena svrha eksproprijacije, izgradnja stambenih zgrada nije ispunjena, jer do iste nikada nije ni došlo, ali da se pri tom nameće pitanje na osnovu čega je to vještak utvrdio. Ističe da je rješenje o eksproprijaciji doneseno 1956. godine, a zahtjev za deeksproprijaciju da je podnesen 2010. godine, pa za period od 54 godine koliko je rješenje bilo na snazi, na predmetnom zemljištu mogao biti i izgrađen i u međuvremenu srušen objekat. Smatra da vještak u svom nalazu nije odgovorio na osnovno pitanje da li je zemljište i kada bilo privedeno namjeni, odnosno da li su izvedeni znatniji radovi, jer to nije definisano zakonom, a na to ne može da odgovori vještak urbanista, već treba da se izjasni vještak građevinske struke, koji bi uvidom u stanje na terenu, zemljišne i građevinske knjige utvrdio i raspravio tu činjenicu. Vještak urbanista po svojoj stručnosti može jedino da utvrdi da li je zemljište trenutno privedeno namjeni, a ne da li je i kada bilo privedeno namjeni, odnosno da li su na zemljištu ikada bili izgrađeni objekti radi čije izgradnje je izvršena eksproprijacija. Ukazuje da je Komisija za tehnički prijem dana 21.12.1956. godine sačinila izvještaj i donijela zaključak da se primi radnički restoran i da se privremeno prime stambene zgrade označene pod brojem .04,05,06 i 03 i da se izda stalna dozvola za radnički restoran i privremena za stambene zgrade i zaključuje da su objekti za čiju izgradnju je izvršena eksproprijacija izgrađeni, da je izdata upotrebna dozvola i da je očigledno da je zemljište privedeno namjeni, što da je dokazao nalazom vještaka građevinske struke, kojeg je lično angažovao, a što se može vidjeti i na licu mjesta, gdje je u sadašnjem voćnjaku vršeno iskopavanje i da su na dubini od 30 do 50 cm nađeni temelji ranijeg stambenog objekta koje je prilikom izgradnje imalo oznaku 04 u gabaritima 11,20 sa 18,00 m. Navodi i da je predmetno rješenje o eksproprijaciji od 11.10.1956. godine, doneseno u skladu sa Osnovnim zakonom o eksproprijaciji iz 1947. godine kojim nije bilo predviđena mogućnost za podnošenje zahtjeva za deeksproprijaciju, pa je pogrešno pozivanje suda na Zakon o eksproprijaciji iz 1957. godine kojim je bila predviđena mogućnost deeksproprijacije. Nema osnova za primjenu Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama (u daljem tekstu: Konvencija) jer se ne odnosi na predmetni slučaj, kao ni član 1. Protokola 1.

uz Konvenciju jer podnosioci zahtjeva nisu lišeni prava na imovinu, ista je oduzeta u javnom interesu, a njihovim prednicima je isplaćena pravična novčana naknada. Smatra pogrešnim stav suda da oznaka broja i datuma rješenja o eksproprijaciji u zahtjevu za deeksprijaciju nije od velike važnosti, jer zahtjev mora biti jasan i precizan da bi se po istom moglo postupati. Smatra da je presuda donesena na osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešnu primjenu materijalnog prava pa predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači, tako da se tužba uvaži i osporeni akt poništi. Zatražio je troškove za sastav zahtjeva prema dostavljenom troškovniku u iznosu od 1.316,25 KM.

U odgovoru na zahtjev tužena je ostala kod razloga datih u obrazloženju osporenog akta.

Zainteresovana lica A. V., D. V.1, Ž. M. V., K. V., B. V., D. V.2, Đ. V., B. V. i N. D. po punomoćniku V. L., advokatu iz B., u odgovoru na zahtjev osporavaju njegove navode, jer da su paušali i usmjereni na odugovlačenje postupka. Bez osnova su prigovori na nalaz vještaka građevinsko arhitektonske struke B. M. jer je imenovana u toku postupka dala veoma precizan i jasan nalaz i mišljenje u kojem je navedeno šta je predmet eksproprijacije i u koju je svrhu izvršena, navela sve dokumente i rješenja nadležnih organa, istorijat cijepanja predmetnog zemljišta, precizno utvrdila koje su parcele privedene namjeni, a koje nisu i utvrdila šta je tokom godina na istima bilo izgrađeno, pa je bez osnova konstatacija tužioca da je upitno kako je vještak utvrdio da zemljište nije privedeno namjeni. Vještak je dao odgovore na sva sporna pitanja pa i na ona koja tužilac ističe u zahtjevu, a nalaz vještaka kojeg je angažovao tužilac D. D. je urađen nakon podnošenja predmetne tužbe, pa se isti ne može cijeliti kao dokaz. Pozivaju se i na navode odgovora na tužbu u vezi primjene materijalnog prava smatrajući da je isto pravilno primijenjeno i da su ispunjeni uslovi za poništenje rješenja o eksproprijaciji. Zatražili su i troškove postupka za sastav odgovora na zahtjev u iznosu od 1.316,25 KM prema dostavljenom troškovniku i predložili da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, odgovore na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Sl. glasnik RS“, broj 109/05 i broj 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Predmetni postupak pokrenut je po zahtjevu zainteresovanih lica od 10.11.2010. godine, kojim su zatražili poništenje rješenja o eksproprijaciji Narodnog odbora sresa B. Sreske eksproprijacione komisije, broj ... od 11.10.1956. godine. To rješenje je u zahtjevu jasno označeno, pa nema osnov prigovor tužioca da je sporan broj i datum rješenja čije se poništenje traži. Vještak građevinsko arhitektonske struke u svom nalazu se poziva na rješenje broj ... od 08.09.1955. godine, što nije od uticaja, s obzirom da se tim rješenjem određuje obezbjeđenje dokaza (popis i procjena nekretnina) u svrhu eksproprijacije, između ostalih i predmetnih nekretnina.

Tim rješenjem od 11.10.1956. godine su potpuno eksproprijisane nekretnine u korist opšte narodne imovine za potrebe Fabrike celuloze u izgradnji B. za stambenu izgradnju i to dio k.č. broj 493, novi topografski broj 493/1 u površini od 9414 m² upisana u z.k. u.l. broj 4146 k.o. B. vlasništvo L. V. iz B. sa 1/1 dijela. Rješenje je doneseno na osnovu člana 29. Osnovnog zakona o eksproprijaciji („Sl. list FNRJ“

broj 28/47), koji nije poznavao institut deeksprijacije, ali je taj institut uveden narednim Zakonom o eksprijaciji iz 1957. godine („Sl. list FNRJ“ broj 12/57). Prema odredbi člana 114. toga zakona odredbe člana 34. stav 3. i 4., kojima su propisani uslovi za podnošenje zahtjeva za poništenje rješenja o eksprijaciji, primijeniti će se u slučajevima u kojima je nepokretnost ekspriprisanu aktom o eksprijaciji donijetim prije stupanja na snagu tog zakona po Osnovnom zakonu o eksprijaciji ili po Rezoluciji o obezbjeđenju uslova za proširenje stambenog fonda u gradovima i gradskim naseljima. U tim slučajevima raniji sopstvenik ekspriprisanu nepokretnosti ne može podnijeti zahtjev za poništaj akta o eksprijaciji prije isteka roka od godine dana od dana stupanja na snagu tog zakona. Proizlazi da se odredbe člana 34. stav 3. i 4. toga zakona primjenjuju pod navedenim uslovima i na predmetne nekretne, jer su ekspriprisanu po Osnovnom zakonu o eksprijaciji, što ukazuje na neosnovanost prigovora tužioca u vezi pogrešne primjene materijalnog prava. Takođe je bez osnova i prigovor u vezi primjene Konvencije, koja nije primijenjena, jer je odluka o zahtjevu donesena na osnovu navedenih zakonskih odredbaa.

Odredbom člana 34. stav 3. Zakona o eksprijaciji iz 1957. godine propisano je da na zahtjev ranijeg sopstvenika ekspriprisanu nepokretnosti, pravosnažno rješenje o eksprijaciji poništiće se ako korisnik eksprijacije u roku od dvije godine od pravosnažnosti toga rješenja, nije izvršio, prema prirodi objekta znatnije radove na tom objektu, ukoliko ovim zakonom za pojedine slučajeve nije drugačije određeno. U stavu 4. te odredbe regulisano je da zahtjev za poništaj rješenja o eksprijaciji ranijih sopstvenik može staviti i po isteku dvije godine od pravosnažnosti tog rješenja sve dok korisnik eksprijacije nije izvršio znatnije radove.

Dakle jedan od uslova za poništenje pravosnažnog rješenja o eksprijaciji je da korisnik eksprijacije u roku od dvije godine od pravosnažnosti tog rješenja, nije prema prirodi objekta, izvršio znatnije radove na tom objektu. Po isteku tog roka, a sve dok korisnik eksprijacije nije izvršio znatnije radove, ukoliko raniji vlasnik podnese zahtjev, može doći do poništenja rješenja i vraćanja ekspriprisanu nekretnina njegovom vlasniku i bez saglasnosti korisnika eksprijacije.

Činjenica da li je korisnik eksprijacije ekspriprisanu zemljište priveo namjeni, odnosno da li je izvršio prema prirodi objekta znatnije radove na objektu u čiju svrhu je izvršena eksprijacija, bitna je radi utvrđenja blagovremenosti, a time i osnovanosti zahtjeva za deeksprijaciju. Utvrđuje se na osnovu nalaza vještaka, konkretno vještaka geometra i vještaka građevinske struke, što je u ovom postupku i učinjeno. Ovo jer je nalaz sačinio vještak građevinsko arhitektonske struke, pa ne stoji navod tužioca da je nalaz sačinio vještak urbanista koji nije stručan da se izjašnjava na te okolnosti. Nižestepeni sud takođe pogrešno navodi da je nalaz sačinio vještak urbanista, ali to nije od uticaja na zakonitost presude.

Vještak geometar je izvršio identifikaciju predmetnog zemljišta i naveo istorijat cijepanja ekspriprisanu parcele i nastanka sadašnjih parcela na licu mjesta, a vještak građevinsko arhitektonske struke je sačinio nalaz i njegovu dopunu. Nalaz je sačinjen na osnovu uviđaja na licu mjesta, uvida u rješenje o eksprijaciji, odobrenje za građenje, zapisnik o tehničkom prijemu, urbanističke i regulacione planove iz vremena eksprijacije i sve ostale promjene urbanističke regulative i u istom se vještak detaljno izjasnio na stanje na terenu počev od dana eksprijacije pa

sve do sadašnjeg stanja izgrađenosti ekspropisanog zemljišta. Zbog navedenog ne stoji prigovor tužioca da nije izvršen uvid u akte urbanističke regulative kao ni prigovor da se vještak nije izjasnio na stanje izgrađenosti ekspropisanog zemljišta nakon izvršene eksproprijacije.

Na predmetnom zemljištu je bila predviđena izgradnja restorana kraj ade na Vrbasu i 6 stambenih zgrada za potrebe radnika Fabrike celuloze, koje bi u prvoj fazi realizacije služile za privremeni smještaj radnika na izgradnji fabrike, što je značilo da je prva faza realizacije podrazumijevala nedovršene stambene jedinice bez pregradnih zidova, samo spavaonice. Od tih objekata izgrađen je restoran (oznaka broj 0-10) za koji je izdata stalna upotrebna dozvola (koji postoji i danas) i stambene zgrade (oznaka broj 03,04,05 i 06) za koje izdata privremena upotrebna dozvola, jer su se trebale prvobitno osposobiti za stanovanje radnika na izgradnji fabrike, a po završetku izgradnje fabrike, zgrade je trebalo potpuno dovršiti i osposobiti za stanove, što je urađeno samo za stambeni objekat broj 05, dok ostali objekti nisu nikada privedeni planiranoj namjeni-stanovima za radnike zaposlene u fabrici. Od tih privremenih objekata po aerofotogrametrijskom snimanju 1969. godine na planovima ne postoji privremeni objekat broj 04, a 1980. godine i danas u geodetskoj podlozi dešifruje se samo stalni objekat broj 05. Vještak se takođe izjasnio o stanju izgrađenosti i privedenosti namjeni predmetnog zemljišta prema važećem urbanističkom rješenju. Shodno navedenom vještak je zaključio da jedan dio tog zemljišta nije priveden konačnoj namjeni niti onoj predviđenoj eksproprijacijom, a niti prema kasnije važećim aktima urbanističke regulativne, regulacionom planu iz 1980. godine, a ni sada važećim regulacionim planovima iz 2005. i 2010. godine, Regulacioni plan za uređenje obala Vrbasa i Regulacioni plan za prostor između Bulevara S. S., Ulica V. M., ograde kompleksa Incela i desne obale rijeke Vrbas. Vještak je naveo koje od parcela su nastale cijepanjem matične parcele su privedene namjeni, kao i parcele koje nisu privedene namjeni, odnosno da su to k.č. broj 493/1, 493/2, 493/3, 493/5, dio k.č. broj 493/7 (njene pripadajuće parcele k.č. broj 493/17, 493/18, 493/19 i 493/20) i k.č. broj 493/23. U dopuni nalaza vještak se izjasnio da parcele koje su privedene namjeni imaju površinu od ukupno 5400 m² odnosno 44,9% od površine evidentirane u zemljišnim knjigama, a da parcele koje nisu privedene namjeni imaju površinu od ukupno 6640 m² odnosno 55,1% od površine evidentirane u zemljišnoj knjizi.

Iako se radi o detaljnom nalazu, po ocjeni ovog suda vještak se nije precizno izjasnio na okolnost da li objekti koji su izgrađeni na predmetnom zemljištu predstavljaju znatnije radove na objektima zbog čije je izgradnja izvršena predmetna eksproprijacija, a to je izgradnja restorana i 6 stambenih zgrada za stanovanje radnika Fabrike celuloze. Vještak samo navodi koje su parcele privedene namjeni, a koje nisu, što s obzirom na odredbu člana 34. stav 3. Zakona o eksproprijaciji iz 1957. godine, nije dovoljno za zaključak da su ispunjeni uslovi za poništenje rješenja o eksproprijaciji. U tom pravcu je osnovan prigovor tužioca, pa će se u ponovnom postupku vještak građevinsko urbanističke struke izjasniti da li izgradnja objekta restorana i jedne stambene zgrade broj 05, predstavlja znatnije radove na objektima čija izgradnja je bila svrha eksproprijacije. Pri tome, a kod činjenice da je na ekspropisanom zemljištu bila predviđena izgradnja više objekata, a ne jednog, kao i da je došlo do cijepanja matične parcele, se ne može isključiti mogućnost da vještak nije mogao dati traženo izjašnjenje, ali je o tome trebao dati obrazloženje, što nije učinio i što će otkloniti u ponovnom postupku.

Prvostepeni organ je prihvatio navedeni nalaz vještaka građevinsko arhitektonske struke i zaključio da su ispunjeni uslovi za usvajanje zahtjeva zainteresovanih lica i za poništenje rješenje o eksproprijaciji od 11.10.1956. godine i odlučio kao u tački 1. dispozitiva tog prvostepenog rješenja. U tački 2. toga dispozitiva naložena je uknjižba prava vlasništva u korist zainteresovanih lica samo na parcelama koje nisu građevinski izgrađene, dakle samo na dijelu parcela nastalih cijepanjem ekspropriisane matične parcele, čija ukupna površina je manja, što dispozitiv rješenja čini nejasnim i kontradiktornim. Naime ukoliko su ispunjeni uslovi za deeksproprijaciju novonastalih parcela u manjoj površini od površine ekspropriisane parcele, onda se rješenje o eksproprijaciji može poništiti samo u tom dijelu, a ne u cjelokupnoj površini ekspropriisanog zemljišta. Proizlazi da je dispozitiv sačinjen suprotno odredbi člana 196. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 13/02-50/10, u daljem tekstu: ZOUP).

Ostali prigovori tužioca su bez uticaja na odluku po zahtjevu, pa sud ne nalazi za potrebno da ih posebno obrazlaže.

Kod takvog stanja stvari, a kako je pobijanom presudom prihvaćeno kao pravilno navedeno činjenično utvrđenje i pravni zaključak upravnih organa, to po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi ostvareni su razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje uvažava, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. i 2. tog zakona, pobijana presuda preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava, jer su ostvareni razlozi iz odredaba člana 10. tačke 2. i 4. ZUS.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49. i 49.a, stav 1. ZUS i u vezi sa članom 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 58/03- 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS. Visina troškova, koju je tuženi dužan isplatiti tužiocu, kojeg je u upravnom sporu zastupao advokat, određena je shodno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS“ broj 68/05, u daljem tekstu: Tarifa). Prema Tarifnom broju 3. za sastavljanje podnesaka (tužbe) u neprocijenjivim stvarima visina nagrade iznosi ukupno 300 bodova, a prema vrijednosti boda od 2 KM, iz člana 14. stav 2. Tarife, nagrada iznosi 600,00 KM. Taj iznos uvećava se za 25 % na ime paušala, prema odredbi člana 12. Tarife, sa troškovima plaćene takse na tužbu i presudu od 200 KM, tako da ukupan iznos troškova koji se dosuđuju na ime podnošenja tužbe iznosi 950,00 KM. Tu su i troškovi za sastav zahtjeva za vanredno preispitivanje, za koji se visina nagrade od 300 bodova, uvećava za 50% za sastav pravnog lijeka (450 bodova), pa prema pomenutoj vrijednosti boda nagrada iznosi 900,00 KM, uvećana za 25% paušala i 17% PDV, ukupno 1.316.25 KM, pa ukupan iznos troškova koji se dosuđuju iznosi 2.266,25 KM.

Odluka o odbijanju zahtjeva zainteresovanih lica za naknadu troškova sastava odgovora na tužbu, dopunu tužbe i zahtjev za vanredno preispitivanje se temelji na odredbi člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku RS („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13) u vezi sa članom 48. ZUS. Naime, odgovor na zahtjev nije obavezna radnja u postupku, tako da propustom davanja odgovora ne nastaju nikakve posljedice za stranku, a kako sadržaj odgovora nije imao uticaja na ishod odlučivanja

o tužbi i o zahtjevu za vanredno preispitivanje, ovaj sud nalazi da trošak sastava odgovora nije bio neophodan za okončanje postupka po ovim pravnim sredstvima.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić